

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eudæmoni Lectori. 165.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

τοὺς ἠπὸ τῆς δυνάμεως ἀνατραπέυ-
σαι, ὅκ' αἰ διωθῆναι τὴν ἀντίον γὰρ
αἰ ἦν θαυμαζόν, εἰ μὴ δὲ ποιούμετες ἡ-
μᾶς, αἰ τοῖς προσωπῶν τοῦ ὁμοίου,
τὸ πάντα καὶ ἡμῶν κινουμένων περι-
μῶν, τὸ γὰρ τοὺς πολλοὺς τῶν ἀνθρώ-
πων συστρατεύεσθαι τῶν ἐχθρῶν καὶ τῶν
ἀδελφῶν, καὶ ἀφ' ἑαυτῶν ἀδελφῶν
τῶν ἦσαν συμβαίνειν, καὶ τοῖς ἀληθῆς
ἐν παρήσει, μὴ λίαν πικρὸν ὀφθῆναι τοῖς
τῶν δυνάμεων. ὅταν οὖν καὶ ἐξ οἰκείας
ραθυμίας πίπτωμεν, καὶ ἐκ τῶν ἐκείνων
πάντα τὰ ὑπὲρ ἡμῶν ὀφείλοντα εἶναι
καὶ ἡμῶν μηχανᾶσθαι, ὑποσκελι-
ζόμεθα, καὶ ἐκ τοῦ τῶν ἀδελφῶν
τοῦς ἡμετέρους ἐκείνων μὴ συστρατεύ-
σθαι καὶ ἡμῶν δὲ ὀπλιζέσθαι, σκαρ-
δαλιζόμεθα, δι' ἣν αἰτίαν θαυμάζεις
εἰ ἡ πόλις, εἰ δὲ φαίης, τί οὖν ποιη-
τέον, ἀποκλειόμεθα, ὅτι ἐπειδὴ, εἰ καὶ
πέπρωκεν ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὅμως ἀπε-
ρισκέπτως θεασαμέναι ἀρξυπητέον, καὶ
ποιητέον, καὶ κινδυνεύον, καὶ τῶν θεῶν
συμμαχίαι κλητέον, καὶ πάντα στρα-
κτέον, ὅπως καὶ τὸν στρατηγὸν αὐτὸν, καὶ
τοὺς συστρατεύομένους νικῶμεν. εἰ
δὲ μὴδὲν τῶν τοῦ θεοῦ βελόνην ὁμοίως
καὶ τὰ ὑπὸ τῶν Χριστῶν καταρθώθεν-
τα παρὰ ἑαυτοὺς ἀπῆλθον ὀ-
φείλομεν, καὶ ἐπὶ τῶν ἐκείνων βόμην, ἢ
ὁ σωτὴρ μὴ ἐσβείσει, ἢ δ' ἡμετέρη βί-
θυμία ἠυξήσει.

Εὐδαίμωνι Αναγιώτῃ. ρξε.

Σκία, καὶ ὄναρ, καὶ καπνός, ὁ βέλτι-
τος, καὶ πῖ γὰρ ἔχει τῶν θαπτόν ἀφίπτα-
μῶν τῶν ἀνθρώπων ἐικότως κέκλη-
ται βίος, διὸ δὲ καὶ αὐτῶν παρὰ π-
τηκέαι, ὅ δὲ πευφῆν ἠγῆσθαι τῶν πευ-
φῆν, τὸ γὰρ πλέον ἐν ἀναμῶσις ἔχειν.
ἢ μὲν γὰρ παρὰ τῆς ἡλικίας πολλῆς γάμει
τῆς ἀνοίας, ἢ δὲ παρὰ τὸ γῆρας ὀδύσσει,
πᾶσαι τ' ἐν ἡμῶν ἀφῆσιν χαλκμαρῆ-
ν, καὶ ὀλίγον ἐπὶ τὸ μέσον τὸ δυνάμενον

petarit in exitum secum trahere poterit:
at primum illud regnum, quod à diuina
potentia euersum est, obtinere nullo mo-
do queat. Imò contrà illud mirandum
esset, si nos, nihil eorum, quæ victores de-
cent, facientes, eum; qui nihil non aduer-
sus nos mouet ac machinatur, vincere-
mus. Nam quod permulti homines vnà
cum hoste aduersus fratres in aciem pro-
cedant, ac propterea clades oriatur, etsi
verum sit, prateribo: nec hoc iis, qui id
perpetrant, nimis graue atque acerbum
videatur. Quapropter, cum & ex nostra
ignauia concidamus, & per id quod ille
hoc molitur, vt ea omnia quæ pro nobis
esse debbant, nobis aduersentur, deiicia-
mur, ac denique per id quod fratres nostri
in illius castris versentur, atque aduersum
nos arma capiant, offensionem patiamur;
ecquid est cur miteris nos vinci ac pro-
fligati: Quod si quæras, quidnam igitur
faciendum sit, hoc respondebo: Quoniam
diabolus, & si cecidit, tamen stolidè se
iactat, audaciaque effertur, excubandum
est, laborandum, periclitandum, diuinum
auxilium accersendum & implorandum,
ac denique quiduis agendum, vt & ducem
ipsum, & eos qui cum ipso militant, supe-
remus. Nam alioqui, si nihil horum effi-
cere in animum inducentes, ea quoque
quæ præclare à Christo gesta sunt, prodi-
mus, nos ipsos, non diaboli robur (quod
Seruator quidem extinxit, nostra autem
sordida auxit) accusare debemus.

Eudæmoni Lectori. 165.

Vmbra, & insomnium, & fumus, opti-
me vir, & quiduis eorum, quæ quàm ocys-
simè auolant, hominum vita meritò appel-
lata est. Ac propterea ne ipsi quidem ad-
dictum animum habere oportet, nec deli-
cias, delicias existimare. Maiorem quippe
partem ita habet, vt earum sensu careat.
Etenim primà ætas ingenti amentia refer-
ta est. Ea item, quæ ad senectutem tendit,
omne eum, qui nobis inest, sensum debi-
litat & extinguit. Atque exiguum quid-

Aa iij

dam interiectum est, quod deliciis & voluptati cum sensu frui queat. Imò ne hoc quidem purè ac liquidè ipsius particeps est: quippe quam infinitæ curæ ac labores & molestiæ labefactent. Atque etiam si & purè ac sincere (quod fieri non potest) frueretur, tamen id, quod medium est extrema superare minimè deberet, verùm ab utroque superari. Cum autem media vitæ pars innumeris tempestatibus, & curis, & periculis, & insidiis, & laboribus, aliisque, quæ nunc prætermitto, perturbetur, ubi nam tandè delicias & voluptates mihi demonstraturus sis, velim exponas.

Ammonio Scholastico. 166.

Videris (ò quònam te nomine dignè appellem!) ne communes quidem notiones sequi. Nam quod per literas quæsiuisti quàmnam ob causam Christus mulieres eas, quæ ipsius vicem dolebant non modò non collaudarit, sed etiam insectatus sit, maximo argumento est communes notiones apud te minimè conseruari. Huiusmodi enim commiseratio, contumelia illi erat, qui eiusmodi passione non mouebatur, qui autem sponte ac voluntario animo pugnant, beati prædicantur. Non enim ea quæ fiunt, verùm eorù, qui perperantur, animi perpenfì & explorati, aut hoc, aut illud pertrahunt. Nam quòd & prædones & martyres iisdem penis afficiantur, nec ab vno eodèmq; principio manat, nec ad vnù & eundem finè tendit.

Theophilo. 167.

Quòd optimæ narrationes insita in nobis ad virtutem subsidia excitare soleant, minimè te fugit. Cum igitur hoc ita habeat, demus operà, ne inhonesti atque absurdum quicquã, aut dicamus, aut faciamus.

Hieraci Medico. 168.

Quandoquidem is, qui per comædiam tragicum supercilium populo iniecit,

μετ' αὐθιγίας περὴς ἄπολαύσαι. μάλλον δὲ ἔδ' Ἐκείνο εὐκλεινῶς αὐτῆς μετέχει, μωλίων φροντίδων, καὶ πότων, καὶ λυπῶν λυμυνοιδρῶν αὐτῶ. εἰ δὲ καὶ εὐκλεινῶς ἀπέλαυεν, ὅσῳ ἀδύνατον, ἔ τὸ μέσον κύριον ἀφείλει εἶναι τῆς ἀφρον, ἀλλὰ τὸ συναμφοτέρον κρατῆν τῷ μέσῳ. ὅταν δὲ καὶ τὸ μέσον μωλίοις χειμῶσι, καὶ φροντίσι, καὶ κινδύοις, καὶ ὀπιθελαῖς, καὶ πόντοις, καὶ τοῖς ἄλλοις, ἀ νυνὶ ὠδραλείω, Ἐκταράτῃται, ποὶ τιῶν περὴν μοι δείξεις, εἰπέ μοι.

Ammonio scholastico. 166.

Κινδυνεύεις, ὅτι σε χαλέσας ἀξίως προσείπω, ταῖς κοιναῖς μὴ ἔπειθῃς ἐνοίαις. τὸ γὰρ γεγραφεῖναι δι' ἡν αἴτιας τὰς συμπαχῆσας γυναικῶν, οὐκ ἀπέδξατο ὁ Χριστὸς, ἀλλὰ καὶ ἐπέσειψεν, τεκμηρίον ὅτι μέγιστον τῶν μὴ τὰς κοινὰς ἐνοίας σάζεσθαι παρὰ σοὶ. ὕβρις γὰρ Ἐκείνων τὸ συμπαχῆς, ὃ μὴ τὸ πάθος χαλεθρηνῆναι, οἱ δ' ἐκουσίως ἀθλοῦντες μαχερίζονται. οὐ γὰρ τὰ γυναικῶν, ἀλλ' αἱ τῆς παχόντων γυναικῶν βασιζόμενοι, ἢ τῶτο, ἢ Ἐκείνο ἐφέλκονται. τὸ γὰρ καὶ λησῆς, καὶ μάρτυρας τὰ αὐτὰ πάχων, ἔτ' ἀπὸ μῆσ ὀρμάται ἀρχῆς, ἔτε εἰς ἐν ἑλέκει τέλος.

Theophilo. 167.

Ὅτι τὰ ἄριστα διηγήματα τὰς ἐν ἡμῖν ἐμφύτους ἀφορμὰς τὰς εἰς ἀρετὴν φημι βλεπῆσας διεγείρῃν ἔσθαι, οἷοθα εἰ τοῖνυν ταῦτ' ἔσταις ἔχει, μηδὲν ἀπίχθεις, μήτε λέγωμεν, μήτε περὶ τῶν μῶν.

Hieraci medico. 168.

Ἐπειδὴ ὁ τῶν δῆμων ἀφ' ἧς κωμῶδίας ἰφρυῶ ἐμβαλῶν τραγικῆν, καὶ ὅτι.